

Intervju 2010-10-08

Håkan Strömberg

När och var är du född?

Jag är född och uppvuxen i Hallsberg, Närke, tågknuten.

Kan du berätta något om din utbildning?

Jag läste naturvetenskapligt i Hallsberg på gymnasiet. Det var totalt helt fel men det skulle man göra. Hade man bra betyg skulle man läsa natur eller teknisk, så var det. Det var först på universitetet som jag fick bejaka min humanistiska sida. Då läste jag en kulturvetarlinje i Linköping med inriktning på media. Vi jobbade mycket med radio, tv, skrev, intervjuer o.s.v., så det var en medieinriktad kulturvetarlinje. Jag var inte riktigt tillfreds med det så efter att ha gjort lumpen åkte jag upp till Uppsala där jag läste till fil.kand. i historia och i litteraturvetenskap. Det är vad jag har gjort.

Hade du andra yrken innan du kom till museet?

Jag har suttit i länsstyrelsens telefonväxel och gett personuppgifter när folk ringer in. Jag har jobbat som vårdbiträde, så klart, några somrar. Innan mitt första museijobb så jobbade jag som ambassadvakt i Stockholm. Jag vaktade Turkiska och Amerikanska ambassaden, stod jag där och såg viktig ut med revolver. Jag hade jobbat som vaktbefäl i lumpen så då var det en ganska naturlig utveckling. Det var aldrig tänkt som mer än sommarjobb men det funkade som sådant.

Hur fick du ditt första museijobb?

Då när mina studier tog slut, visste jag inte alls att det var museum jag skulle till. Jag trodde nog att jag skulle bli kultursekreterare i något litet hörn någonstans. Jag trodde nog även att jag skulle jobba med turism och sökte jobb på turistbyråer och så. Sedan sökte de på Nordiska museet i Stockholm då när de skulle göra ett jättestor projekt som hette "Den svenska historien", som öppnade 1993. Då behövde de förstärkning så de gick ut lite sådär löst. Jag sökte det jobbet, kom på intervju och så ville de ha mig. Jag har först efteråt fattat hur vansinnigt osannolikt det var egentligen men jag fick alltså ett tillfälligt jobb som, vi kan säga, utställningsassistent där. Så var jag i två år på Nordiska museet, först med utställning och sedan som aktör, som det hette då, i utställningarna. Då samordnade jag aktörerna och skrev manus och sådant.

Hur hamnade du här i Göteborg?

Ja, det ena ger det andra. Jobbet på Nordiska gjorde att jag fick ett vikariat i Jämtland, på Jamtli, för att jobba med deras stora nya utställning där när de byggde helt nytt museum. Där jobbade jag som utställningsproducent i två år och då även med Samdok. När det tog slut tänkte jag efter vilken stor stad jag inte hade bött i och då var det Göteborg, kom jag

på, så jag sökte D-kursen i historia här nere. Jag åkte ner hit utan att egentligen ha någon koppling hit överhuvudtaget, läste D-kurs, skickade ett brev till Stadsmuseet, så här var jag delvis när de skulle öppna nytt 1996. Jag var med och pillade i Barnens museum och så. Sedan var det en arbetsmarknadspolitisk åtgärd den hösten som gjorde att jag kom till Mölndals museum. Där blev jag kvar sedan först som utställningsproducent, sedan som pedagog, jag gjorde en kulturstig. Sedan blev jag ”högra hand” när vi skulle göra ett nytt museum där. Man flyttade museet från en lokal till en annan. Jag hade hela tiden kvar lite kontakter upp till Stadsmuseet. Jag skrev en hel del visningsmanus och vandringsmanus, bl.a. till något som hette ”Infra”. Det var en utställning som vägverket m.fl. hade på museet för att informera om trafiksituationer. Jag var moderator på någon sådan införvalet-grej något valår. Så 2002 när det kom ut att de sökte pedagoger här, då sökte jag den tjänsten rakt av och genast. Då hade jag känningar in hit och det hade jag ju fördel av då så jag fick en av de två tjänsterna. Jag hade varvat pedagog och utställningsproducent hela vägen fram hit.

Vilka förväntningar hade du på det arbetet du då skulle börja med här?

Jag minns inte riktigt. Det väldigt nytt och det var väldigt stort. Jag var väldigt glad och jag var väldigt stolt över att ha fått den här tjänsten. Sedan träffade jag Karl Arvidsson som var anställd samtidigt och vi fann varandra ganska omedelbart. Då var vi två stycken som jobbade med samma sak och som funkade väldigt bra ihop. Så jag vet inte vad jag hade för förväntningar men jag klev in hit full av entusiasm i alla fall, full av spänning.

Hur blev arbetet, fick du utlopp för din entusiasm?

Ja, det fick jag fast jag blev väldigt förvånad över hur det funkade här. Jag kom ju från museer där man jobbade antingen med ett stort projekt väldigt fokuserat eller som på det lilla museet Mölndal. Där jobbade man, i alla fall de flesta, mot samma sak. Min upplevelse av det här museet är att det består av sjuttio enmansföretagare. Alla håller på med någonting som egentligen inte angår någon annan, mer eller mindre. Som när vi fick ansvar för Kulturnatta t.ex. då ordnas inte någon arbetsgrupp utan det är upp till oss att ragga ihop kollegor som kan hjälpa oss. Då blev det väldigt mycket personkemi. Man gjorde väntjänster mer eller mindre. Det blev som ett nätverk, ”jag känner någon på natur och kultur som jag kan gå och prata med som jag kan få in dit, vill jag ha ett föremål så känner jag förhoppningsvis någon på samlingsavdelningen som jag kan ringa till.” Det finns äldre intendenten som ingen människa vet vad de gör och som blir vansinnigt förolämpade om man kommer och förväntar sig att de ska göra någonting för en utställning eller någonting. Det var på ett helt annat sätt väldigt fritt men också väldigt luddigt på något sätt. Det fanns egentligen ingen gräns för vad du kunde göra bara att du var tvungen att göra det själv. Lite annorlunda än vad jag kanske var van vid från tidigare.

Minns du din första arbetsdag och introduktionen in i arbetet?

Nej, den första dagen minns jag inte men jag är helt säker på att jag satt med på något enhetsmöte där det satt personer jag inte kände och pratade om saker jag inte förstod.

Man är ju lite lätt blockerad i början sådär. Det fanns ingen introduktion. Vi hade inte ens en arbetsplats när vi kom. Jag satt vid något skrivbord där fikarummet är just nu och Karl satt vid något skrivbord uppe i biblioteket. Sedan kom någon på att det som nu är pedagogrummet, sedan åtta år, det rummet kanske man skulle kunna använda. Det var säkert många som tyckte att det var fullständigt idiotiskt, eftersom det är ett utställningsrum, men där hamnade vi och fick plötsligt jättemycket utrymme. Där fick vi en enorm frihet. Det fanns ju inga möbler så vi fick stjäla möbler. Vi sprang runt i alla hörn. I biblioteket hittade vi en bokhylla, någonstans hittade vi ett skrivbord, någonstans en stol, på vinden hittade vi en soffa. Det var lite nybyggarkänsla över det. Dessutom var det en brytpunkt för pedagogiken. Tidigare hade museerna haft en pedagog normalt. Den pedagogen gör sedan upp med lärare för lärare vad lektionen ska handla om. Det är alltså väldigt lågintensivt men med mycket förberedelsearbete. Det är kanske tre, fyra, fem lektioner i veckan, kanske tre lektioner i veckan men man lägger en halv dag på den, åker ut och lägger två dagar på förberedelser. Nu hade det kommit krav på och pengar till att vi faktiskt skulle få upp lite volym. Så vi började med en stor utställning som hette ”Den ideala kroppen” och där hade vi löpandebandsvisningar. Det rev igenom klasser på rad med fullt tempo. Det tempot har ju sedan mycket hängt i.

Har du något område inom ditt arbete där du känner att du är specialiserad?

Det har ju blivit museipedagogik. Det har ju alltid funnits med och det är ju en kombination av inläsning men också av att jag har sysslat mycket med teater. Det skrämmer mig inte att stå på scen. Det skrämmer mig aldrig att gå in för tvåhundra personer på något sätt, utan är snarare en kick. Det är det ena specialområdet som jag verkligen har använt. Det andra är ju skrivandet. Jag hade ju skrivit manus redan innan jag kom hit och sedan skrivit mycket manus här och arbetat med detta.

Kan du beskriva för mig hur en vanlig arbetsdag här kan se ut?

Ja, som veckorna ser ut just nu, så kan vi säga att jag kommer in på morgonen. Lite olika beroende på om jag har lämnat barn eller inte. Någonstans mellan halv åtta och nio med andra ord. Nu har vi försökt styra upp så att visningarna ligger på morgonen. Ofta har jag då två visningar på morgonen och eventuellt en på eftermiddagen direkt efter lunch. Då kan det vara i någon av de utställningar som finns. Det kan vara stenålder för små barn, det kan vara vikingatid, det kan vara ”Göteborg blir till”, stadsvandring, 1700-tal, 1800-tal. Alltså de utställningar som står just nu. De har man i huvudet då så man får snabbt plocka i ordning material och vad som behövs till var och en. Är det medeltid får man lägga ut svärd, sköld och hjälm eller hämta magnetplattor om det är vikingatid. Efter det ser det väldigt olika ut om det är möten eller om det är olika saker som ska göras. Sedan kommer att man ska sätta sig vid datorn och kolla vad som har kommit in, bokningar, barnkalas och annat som har kommit in. Då går man igenom dem och besvarar dem, det tar väl åtminstone en timme om dagen, ibland mer, beroende på om vi är en eller två som jobbar. Eftermiddagen kanske en visning direkt efter lunch och sedan har man arbetstid för det andra så att säga. Just nu är det mycket jubileumsutställning och som kan vara olika saker i olika projekt, vid olika tillfällen och olika tider. Det kan vara att förbereda helgens barnkalas, se till att det finns pärlor för pärlhalsband och den typen av praktiska

grejor. Det kan handla om att ta fram material till läromedel som vi gör just nu med Norge eller vad det är som pågår. Den fasta kärnan är visningar och administration kring visningar och barnkalas som tar 75% av tiden.

Vad är roligast?

Det är svårt att svara på. Det kan vara lite svårt med vetenskapen att man har tre visningar idag igen, eller som nu när någon är sjukskriven, fyra visningar idag igen. Men varje gång jag befinner mig i en visningssituation, så länge inte klassen är fullständigt uppe på väggarna och klättrar, så har jag ju vansinnigt kul. Jag tycker om den där situationen. Sedan är det ju väldigt roligt när man får något annat, något speciellt, som är nytt och något att bita i som handlar om programverksamhet eller utställningsverksamhet eller liknande.

Finns det särskilda värderingar kring Göteborg stadsmuseum?

Vi är ett väldigt anonymt museum. Jag tror aldrig att jag har kunnat berätta för någon som inte är i branschen genom att bara säga Göteborgs stadsmuseum eller Ostindiska huset, och de säger ”jaha, då vet jag vad det är”. Jag måste alltid förtydliga med Tyska kyrkan och mittemot kaféet eller ”gå längs med kanalen”. Av Göteborgs invånare är det nog en försummande liten del som vet var det ligger och vad det är. Sedan blir folk nöjda när de har varit här. Det lever upp väldigt mycket till den klassiska bilden av ett museum. Det är anrikt, det är stort, det är innehållsrikt, det är historiska föremål, det är en sakral stämning. Det är väldigt mycket museet museum på det sättet. En liten version av de stora London museerna där man kan gå och gå och gå och se nya spännande saker hela tiden. Men som sagt anonymt och utan vassa hörn och spretiga former eller något sådant som sticker ut.

Vad kan man göra, tror du, för att det skulle vara mindre anonymt?

Ja, det är verkligen en öppen fråga. Det handlar hela tiden om vad man vill att museet ska vara. Jag tror ju på spridningseffekten, så att säga, jag tror inte på att man kan skjuta upp fyrverkeripjäser och sedan finns man plötsligt på kartan för fyrverkeripjäser dör ganska snabbt. Jag tror på att vi hela tiden blir bättre, roligare, mer barntillvända och mer experttillvända och att det ökar sakta. Våra vanligaste spridningsvägar är trots allt att någon säger; ”jag var på stadsmuseet och det var himla bra” och ”jag tar med mig barnen till stadsmuseet, vill du följa med?”. Där ökar det på successivt. Varenda person som har varit här och tar med sig en person till, då har vi dubblerat besökstalen.

Vad betyder museirket för dig?

Att jag ideligen blir påmind, även när det är jobbigt och tråkigt, så berättar jag med trött röst vad jag gör på jobbet, då stirrar människor och säger ”vilket drömjobb”. Det där får man ha med sig. Hur mycket man än gnäller och hur mycket man än hackar så är det här ett vansinnigt privilegierat jobb. Man får jobba med det man är utbildad till, hur många humanister får det? Det finns ett stort mått av frihet i det. Det inte bara finns kreativitet,

utan det *förväntas* kreativitet. Sedan kan man bli vansinnigt frustrerad över att just mina geniala idéer alltid får stå tillbaka för andras mediokra idéer, men det får man ju leva med. Man rör sig i det ämne man älskar och man får använda sin kreativitet och man formar det i någon mån själv. I alla fall kan man dra åt det håll man vill och går det så går det.

Vad tror du att andra har för tankar om ditt jobb?

Det beror på hur fåniga kläder jag har på mig när de ser mig. Jag har en idealisk minnesbild när vi hade påsklovsverksamhet och vi gjorde ett skådespel. Vi sprang runt och bytte kläder. De får möta elaka häxan som tar dem upp till Blåkulla och jag är superpåskharen iklädd blått skidunderställ, lösöron och stora gnagartänder. Det är väl helt okej så när som på att varje gång jag har bytt om och ska springa in och möta barnen springer jag genom ett rum där ett antal målare håller på att måla om lokalen. De här målarna ser då dagligen en kille i skidunderställ med kaninöron springa förbi. Vad de tänkte om mitt jobb vill jag inte veta. Det finns ju den sidan av det såklart. Många förstår inte vad man gör överhuvudtaget för på museum kan man bara sitta i receptionen eller möjligen städa eller vara museichef, fler jobb finns ju inte. De som förstår ungefär vad man gör tycker ju ofta att det är avundsvärt. Lärare avundas det för tänk, att inte bara stå på scen hela tiden utan att få jobba med annat. Alla de som har läst våra ämnen men som sedan fått sadla om och bli ekonomer eller jobba med något helt annat de suckar ju lite avundsjukt så där. Så för den lilla klick som tycker att döda ting är skitkul är det här en väldigt avundsvärd sits.

Apropå döda ting, så vill jag veta lite om din syn på samlande och samlingar. Vad är viktigt att samla in?

När jag jobbade med Samdok jobbade jag med ett projekt. Att som Samdok jobba med att samla in samtiden är ett vansinnigt ambitiöst vet inte vad. Vi skulle samla in ett helt kök. Felet är att när man samlar in ett kök så får man en väldig massa gafflar som ingen människa i världen sedan vet varför vi har tvåhundra gafflar. Ibland finns det en övertro till det där när man försöker vara nyttig när man samlar och sedan skiter det sig väldigt lätt och väldigt ofta. De skulle samla in en "skinnskalle" uppe på Nordiska. Så de klär av en skinnskalle. De tar ifrån honom hans Doc. Martens, hans jeans och hans bombarjacka. Sedan hänger vi in dem i en monter och då ser vi totalt normala kläder. Det fanns ingenting hotfullt över det för borta var den rakade skallen, borts var hans hela kroppsspråk och attityd och borta var alla hans kompisar. Det hängde bara en jacka, ett par byxor och ett par skor där. Den där risken finns hela tiden, att man tror att föremålen har ett annat värde.

Jag är av den djupa tilltron till bananskalssamlande trots allt. Vår jättesamling på en miljon föremål är unik därför att det finns ingen som helst logik, ingen insamlingsplan, eller rättare sagt hundra olika insamlingsplaner och idéer. En intendent är förtjust i hattar och samlar in miljoner hattar, någon annan älskar mynt och samlar in miljoner mynt, någon tycker om cyklar. Summan av det här blir en oöverblickbar, monstruös, grotesk och alldeles underbar samling. Var och en kan hitta vad som helst, lite som bibeln bara

slå upp så hittar du någonting kul. Varje gång man försöker vara klok och tänker att ”nu ska vi samla in 1900-talet eller nu ska vi samla in ditt eller datt”, så blir det mest att ja det kan du väl men det är summan av allt som är någonting. Jag har aldrig jobbat med samlingar på det sättet. Jag har varit med i en del insamlingsprojekt men aldrig i samlingarna. I Jämtland tillbringade jag några veckor i deras gigantiska magasin och försökte hitta föremål som skulle svara mot behoven. Ett stående uttryck är att eftervärlden kommer alltid att hata oss. Vad vi än försöker tänka så kommer eftervärlden ha andra frågor, andra behov och tycka att vi var idioter som la fokus på det här. Vi suckar över att de bara tog in högrestatusföremål förr i tiden och inte bondeföremål och så håller vi på och suckar över vad de inte gjorde. Att samla för evigheten innebär att man ska försöka besvara evighetens frågor och det kan man inte. Man får helt enkelt samla det man tycker känns bra. Eftervärlden kommer att ha helt andra frågor och idéer och vi har ingen aning om vad de vill. De kommer i alla fall att tycka att vi var idioter eller också kommer de bli lyckliga över att vi samlat på just det här. Det vet vi inte. De kommer kanske behöva enorma mängder gafflar.

Vilka har varit de viktigaste förändringarna, tycker du, inom museiverksamheten?

En av de viktigaste förändringarna som är pågående är ju chefsrollens förändring. När jag kom så var chefskapet intendenten som under en kortare, eller längre, tid fick ett chefsförordnande. De fortsatte ju att jobba med sina favoritämnen som intendenten och hade ansvar för sina specialområden. Brita Karlsson var ju fortfarande intendent för teatersamlingarna och jobbade med teatersamlingarna. Sedan hade de chefskapet som en del av sin tjänst helt enkelt. Det innebar ju också, som jag sa, att styrningen var ganska liten trots allt. Ibland fick de väl gå och trycka till lite men i princip var styrningen ganska liten. Det har ju förändrats på det sättet att de chefer som finns nu och som söks nu de är anställda bara som chefer med större krav på framförhållning, större krav på administration och större krav på att ”chefa”. Det är en synbar förändring.

En annan är att när jag kom fanns det ganska många allmänintendenten, alltså folk som var intendenten. Den tjänsten kunde omfatta allt från att de satt i ett mörkt hörn på biblioteket och skrev en egen bok i samarbete med universitetet till att de gjorde utställningar eller allt möjligt. Nu har nästan alla en väldigt specifik uppgift. Man är utställningsproducent, informatör eller pedagog vilket gör att det har blivit mer formaliserat på det sättet. Det negativa med det är såklart att det inte går att ta in folk från det ena till det andra. Man kan inte säga ”kan inte du komma in på den och den kulturkvällen?” ”Nej, jag är marknadsförare, det är inte min grej”. Det blir väldigt nischat. Utställningsproducenter gör utställningar. När jag kom blev jag ju producent för någon utställning och det skulle nästan inte hända idag därför att pedagoger ”pedagog-ar” och utställningsproducenter utställningsproducerar. Det är en annan märkbar förändring.

Museiverksamheten i stort i landet Sverige går i jättevågor men det är ju lite svårt att se nära. Jag var ju på Nordiska museet när det var det glada 80-talets efterdyningar. Då skulle det vara STORT, det skulle vara sponsrat. ”Den svenska historien” var ju sponsrad av tipstjänst som puttade in miljarder i bokförlag och det skulle vara STORT. Här i

Göteborg gjorde de Eriksbergsvikingautställningen och det skulle vara STORT och maxat. Sedan kom den ekonomiska kraschen 1991 med följdverkningar några år senare. Då försvann det. Då var det ett tag när alla blev arbetslösa och då skulle man istället satsa på datavärlden med Internet. Alla skulle skolas om och göra digitala applikationer. Man skulle kunna besöka museerna virtuellt. Det fanns hur många sådana vidareutbildningar som helst tills någon upptäckte att museerna har ju ändå inte råd att göra sådana här, så varför ska vi utbildas till det? Det där svänger, men de sista svängningarna kan jag inte se ännu, det är för nära. Om några år kommer man säkert se att där i början av 2000-talet där var det väldigt mycket så och så.

Upplever du att sammanslagningen, då flera museer blev GSM under 90-talet påverkar museet idag?

Jag har successivt fått veta vem som var vart men jag har aldrig någonsin haft någon känsla av att det har funnits gränser däremellan. De gränsdragningar som har funnits under min tid har funnits mellan enheterna. Natur och kultur, publika och samlingar med vem som hör vart. Det där med att historiska skulle ha en kultur och arkeologiska en kultur, det har jag överhuvudtaget aldrig sett. Det finns inga spår av det. Att en intendent har en större dragning åt nutidshistoria det ser jag bara mer som en personlig intressesfär än att de kommer från det eller det museet. När det tas upp ibland på möten så åker det bara förbi mig och jag förstår inte vad de pratar om. Jag förstår att det var traumatiskt men jag kan inte se det.

Hur tycker du att verksamheten fungerar mellan enheterna då?

Alltså, nu tillhör jag ju ondskan här i och med att jag tillhör publika. Publika är de som, har jag förstått, betraktas som ömsom älsklingsbarnet och ömsom gökungen. Vi kör på, vi syns, vi får resurser och fler tjänster medan natur och kultur, numera kulturmiljövården, förtvinar och samlingarna får städa efter oss. I början var det väldigt tydligt personbaserat. Man känner varandra över gränserna och där går kontakten. Sedan har det funnits perioder under vissa chefer när vi blivit som barn i storm. Vi kröp ihop mer och de där gränserna suddades ut eftersom man hade gemensamma upplevelser och tog stöd hos varandra. Hur man än delar upp människor så blir det grupper. Som jag ser det så pratar vi om "publika" inne hos pedagogerna. "Vi ska gå in till publika". Även om vi tillhör publika enheten själva så ser vi rummet där utställningsproducenterna och informatörerna sitter nästan som en egen enhet. Vi som är pedagoger och är en ganska stor grupp betraktar oss som en egen grupp. Så vet jag att andra pratar också. Det är publika och det är pedagogerna. Det dyker upp små subgrupper också i detta. Men hur fungerar samarbetet? Det finns fortfarande en osäkerhet som är kvar sedan före detta chefen om hur man egentligen kommunicerar. Då blev det plötsligt väldigt viktigt med ordergång under någon period och det innebär att jag inte kan gå över till någon på kultur och fråga någonting utan jag ska ta med det till min chef som ska ta med det till ledningsgruppen och ställa frågan till dens chef som ska ta ned frågan till den medarbetaren som får kontakta mig. Fortfarande känner jag ibland att det finns en osäkerhet om jag får och vilken väg jag väljer. Om jag behöver hjälp av textilkonservatorn, ska jag ringa henne eller ska jag ringa hennes chef och fråga henne

om hon har tid. Ska jag då först kontakta Gunilla så att inte hon känner det som att jag förhandlar över hennes huvud eller ska jag börja med Carina för att hon inte ska känna att det händer saker som hon inte har kontroll över eller ska jag egentligen gå till min chef så att det går chefsvägen. Där finns fortfarande en osäkerhet om vad man ska och inte ska och får och inte får. Den osäkerheten med gränsdragningarna känner jag av.

En lite mer allmän fråga då, vilken är museets roll i samhället?

En vansinnigt enkel liten fråga (skratt). Jag skulle nästan säga att museet har ingen roll, museet är svaret på ett behov. Vi är resultatet, inte orsaken. Människan har ett enormt behov av att konstituera sitt förflutna, sin historia, sitt sammanhang och sin roll. Den rollen kallar vi museum. Det är ju samlingarna och historien men också känslan av att vi är lite ett tempel över det förflutna precis som namnet säger. Om inte museet fanns så skulle vi uppfinna det. Tog vi bort alla museer idag så skulle vi ha nya museer imorgon därför att det skulle finnas ett behov. Vi är på något sätt samhällets finhylla. Man ställer upp de där minnena och reseberättelserna och allt sådant som man ställer upp. Men det räcker ju inte riktigt sedan får vi skapa oss ett behov också. Det är behovet som undervisare eller underhållare. Som jag ser det är vi först och främst ett resultat av människans behov och av samhällets behov. Sedan gör vi saker för att motivera vår existens lite tydligare och få lite roligare på jobbet. Vi får vara jätteglada så länge politiker anser att det är bra för barnen att gå på museum. Jag har ännu inte hört någon förklara varför det är bra för barn att gå på museum men politiker anser, världen över, att det är viktigt för barn att gå på museum. Det är bara att tacka och ta emot, skicka hit ungarna, jag vet fortfarande inte varför, men skicka hit dem.

Instämmer du i att det är viktigt för barn att gå på museum då?

Jag tycker det är viktigt att barn, människor, är orienterade. De ska veta hur samhället omkring dem fungerar. De ska veta att allt de ser av hus och vägar och liknande inte har växt upp, plopp, utan är resultatet av människors idéer, ambitioner och goda vilja. Att en bro är grå är inte för att det är någon som är jävla tråkig utan för att det finns en tanke med att bron är grå, förhoppningsvis. Jag tycker att det är viktigt att veta hur Sverige ligger på kartan och hur Sverige styrs och allt sådant. Människor som inte har de perspektiven betraktar världen omkring sig som någonting man kan sparka på. Museet kan vara en bidragande aktör till att människor, barn och människor blir orienterade, att de fattar att "Angered" betyder någonting. Angered är inte ett namn, Angered är Agnes red. Det var en gång en människa av kött och blod som hette Agne som satte yxan till och högg fram ett red i skogen, en öppen plats. Då har det bidragit till att Angered, som de bor i, plötsligt har fått någon liten, liten, extra dimension. Om de får veta att byn Angered fanns hundratals år innan Göteborg fanns. Det har alltså bott människor där som har sagt att de bor i Angered hundratals år innan det fanns Göteborg. Då har man gjort ett litet, litet bidrag till orientering, känsla och stabilitet. Så visst, om vi kan bidra till att skapa sammanhang för människor då ska de visst komma hit.

Varför är de så dåliga på att komma hit?

Det är de inte, inte barn i alla fall. Om det vore fler skulle jag dö. (skämtsamt) Alltså, varför går man på saker? Jag går inte på teater. Jag älskar teater egentligen och skulle gärna gå på teater. Jag talar om för mig själv varje år att jag borde gå på teater men jag gör det inte därför att mina rutiner inte omfattar teater och mitt tidsschema omfattar inte teater. Började jag skulle jag säkert fortsätta. De som inte går hit går inte hit för att de inte behöver oss eller inte vet att de skulle tycka att det var kul. Människor är ohyggligt lata, enkla och rutinmässiga. Sådana är vi. Jag går på bio men inte på teater, sorry. Jag skulle aldrig i mitt liv gå på fotboll. Jag kanske skulle tycka att det var jättekul, vad vet jag, men idén förespeglar mig inte. De som går hit har vant sig sedan barndom att museer ska man gå på, det är ett bra sätt att fördriva en söndag och det är ett bra ställe att ta med kusinerna från landet på. Det är en bra grej att gå på. De andra som inte har den rutinen sedan barndomen för dem är det lika främmande som en fotbollsarena för mig. Hur gör man? Vart går man? Varför? Gäsp!

Vad tror du om museets framtid då?

Som jag sa, om museet skulle försvinna idag skulle vi uppfinna ett nytt imorgon. Museet kommer sannolikt att finnas kvar därför att det svarar mot någon slags samhällsfunktion och något behov. Men vilken roll vi kommer att ha, det kommer att växla med politiska konjunkturer, museichefers intentioner och hur mycket som helst sådant. Om vi i morgon är monument över försvunnen storhet eller om vi i morgon är ett kulturhus bubblande av barn som blåser såpbubblor, det har jag ingen aning om. Vi är ju en spegling av samhället runt omkring oss hela tiden ofrånkomligen, fast med viss fördröjning då.

Finns det något område som vi inte har berört som du tycker är viktigt?

Nej, men jag är lite förvånad över att du lägger fokus på sammanslagningen. För min del är traumat snarare det som hände för ett par år sedan, eller ett och ett halvt år sedan och två, tre år bakåt. Under den dåvarande museichefen, alltså allt som hände då. Det är min ”museisammanslagning”. Under den här perioden samlades vi på en krog första torsdagen varje månad. Det var en grupp av sådana som hade blivit av med jobbet och sådana som sympatiserade med dem, från museet, för att ha någon slags kollektiv terapi. Den gruppen samlas fortfarande ibland. Jag var där igår. Det slog oss när vi då pratade om det på lunchen här innan att man kom ihåg varför de där mötena hade börjat men man hade nästan börjat glömma bort vilka som var på vilken sida i den där konflikten. De där gränslinjerna som då var blodröda de har bleknat och försvunnit och det känns ganska skönt. På det sättet så, ja, det finns kvar lite grann men trots allt har det inte satt några jättedjupa spår, hoppas jag.

Intervjun avslutas.